בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', ו' באלול תשס"ד (23 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הגענו, במסע החודשי של **"דע מאַין באת..."** על המתרחש בעולם בכל מאה שנה מאז חורבן בית המקדש השני, אל המאה ה- 20. המאה האחרונה הזו, היא ללא ספק, שונה מכל המאות שקדמו לה. מלבד קצב השינוי שבה הגובר והולך משנה לשנה, מלבד ההישגים הטכנולוגיים שבה – שמאפשרים לנו היום לא רק להכיר אלא גם להשפיע על ייצורי החיים מהקטן שבקטן עד לפינות הרחוקות של החלל החיצון ה"קרוב לבית" – מלבד כל אלה ועוד [כולל שזו המאה שכולנו נולדנו בה!], השוני המהותי ביותר לעם היהודי הוא **שיבת העם לארצו וקום המדינה** בחלק מנחלת אבותיו. וזאת אך 3 שנים לאחר האסון הכבד ביותר שפקד העם מאז...
משום כך, התייחסותינו ב'דף' למאה ה- 20 תהיה גם היא שונה מזו של קדמותיה. כל חודש [כהרגלנו, קרוב לתחילתו] אנחנו נסקור את עשׂורי השנים מתחילת העשׂור ועד סופו, למשך השנה הקרובה. מוקד עניינינו יהיה על הארץ. נפתח עם "מבט-על" של המאה הזו; הדברים נלקטו מתוך הספר, "**ספר המאה**".

=**בשנת 1907** כתב כימאי צעיר ממנצ'סטר שבאנגליה, ד"ר חיים וייצמן, "איני עוצם עיניי מראות את הקשיים החמורים, המכשולים, אורח החיים הקשה; אבל תקיף אני בדעה, ואין לערערה: אם **ירצו** בכך היהודים – לנו יהיה הכל."
וייצמן התכוון לשיבת היהודים לארץ-ישראל, ובכך הלך בעקבות ד"ר ב"ז הרצל. עד מהרה למד וייצמן לדעת כי לא את הכל ניתן להשׂיג, והוא – כמו רוב מנהיגי היישוב היהודי והתנועה הציונית – הסתפק בפחות, אך גם כך היתה זו מהפכה גדולה. במהלך המאה ה- 20 התחוללו תמורות מפליגות בעולם כולו, ובארץ-ישראל כחלק ממנו, וכיחידה בפני עצמה. המאה הזו ראתה טלטלות אדירות, שהארץ היתה חלק מהן, ובמידה רבה גם תרמה ליצירתן. שליטים באו והלכו. במחצית הראשונה של המאה שלטו בארץ העות'מאנים (עד הסתיו בשנת 1917), וב- 30 השנים הבאות – הבריטים, באמצעות מנדאט שניתן להם ע"י חבר-הלאומים, קודמו של האו"ם. סמוך לאמצע המאה, ב- 1947-1949, התחוללה כאן מלחמה בה היו מעורבים יהודי ארץ-ישראל, ערביי הארץ ו- 5 מדינות ערב. בסערת המלחמה קמה מדינת ישראל, בעוד שערביי הארץ דחו את "תכנית החלוקה" מ- 1947 להקמת מדינה משלהם בחלק מהארץ, לצד ישראל, וסופם שהטריטוריה שהוקצתה להם חולקה בין ירדן ומצרים (וגם ישׂראל). ביוני 1967 ידעה הארץ טלטלה גדולה נוספת. בעקבות נצחון צה"ל ב"מש"ה" [**מ**לחמת **ש**שת **ה**ימים] עוצבה מפה חדשה שהחזיקה מעמד קרוב ל- 30 שנה. בתקופה הזאת, איבת הערבים כלפי ישׂראל היתה לחלופין קשיחה ורכה, אך דומה היה שאין כל אפשרות לשנותה.
ואולם ב- 1977 החל שינוי: אנוואר סאדאת, נשׂיא מצרים, בא לירושלים והחל המסע הארוך אל השלום. כ- 15 שנה לאחר מכן נעשׂו עוד כמה צעדים: נחתם חוזה שלום שני, עם ירדן והושׂג "הסכם" עם ערביי הארץ לגבי עזה ויריחו, ובעקבותיו הוא הורחב ביהודה ושומרון. החרם הערבי נמצא בשלבי ביטול [הדברים נכתבו לפני 8 שנים] ואף שהדרך אל שלום מלא עוד ארוכה, כמה שלבים כבר מאחורינו.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב', ו' באלול** תשס"ד (**23 באוגוסט**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ההיסטוריה של ארץ-ישראל היא נושא רגיש, ויהיו מי שיסתייגו מקביעה זו או אחרת.
בואו נתחיל את המסע...= [ההמשך, בע"ה, מחר...]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל